

Arrest

nr. 225 447 van 30 augustus 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 maart 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische grootvader.

1.2. Op 14 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 210 787 van 11 oktober 2018 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 28 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2017 werd ingediend door

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd reeds behandeld op 14.05.2018, echter werd de beslissing door de RW bij arrest 210 787 van 11.10.2018 verworpen. Daarom dient heden een nieuwe beslissing te worden genomen. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar grootvader, de genaamde A.A. (...) (RR: xxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging ude familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloonK de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt." Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd: "Attest Maandelijks" van de Federale pensioendienst op naam van referentiepersoon dd. 10.01.2018 waaruit blijkt dat hij in 2017 maandelijks een nettopensioen ontving van € 734,59. Echter blijkt eveneens uit dit attest dat het pensioen van referentiepersoon voor € 621,74 bestaat uit inkomensgarantie voor ouderen. Met dit deel kan dan ook geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De inkomensgarantie voor ouderen betreft immers een niet-contributieve tegemoetkoming die volledig wordt gefinancierd door de overheid. De tegemoetkoming valt bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken, (auditoraatsverslag nr A/A.222.387/XIV-37.440 Code: V-16-CP dd.22.02.2018) Enkel de overige € 112,85 kan bijgevolg mee in overweging worden genomen. Loonfiches op naam van referentiepersoon waaruit blijkt dat hij in het jaar 2017 € 3793,46 heeft verdiend. Dit komt neer op gemiddeld €316,12 per maand. Met de documenten "Attest Maandelijks" van de Federale pensioendienst op naam de echtgenote van referentiepersoon kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017) Uit de voorgelegde documenten blijkt dat referentiepersoon over € 428,97 per maand beschikt, en deze aldus ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoeftanalyse te worden doorgevoerd. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) dient er vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name € 441,29, hetgeen bovendien reeds een huurprijs is die aangepast werd aan het bescheiden inkomen van betrokkene. Dit getuigt er impliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan ook bewust is gezien hij een sociale woning betreft Na aftrek van de maandelijkse huurlasten blijft er niets meer over van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon om alle resterende kosten van zowel hemzelf als van betrokkene te kunnen voldoen.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding) door betrokkene voldaan kunnen worden. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat een bedrag van 428,97 euro veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat niet kan besloten worden, in afwijking op art. 40ter, dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zouden zijn om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen en lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. (...)”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoekende partij heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“2.1.1. Algemene regels De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van

de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu De RvV oordeelde in een aantal recente arresten dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfwet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718). De wet van 4 mei '2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfwet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen. Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40 ter vrw. niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO thans wél in aanmerking nemen als bestaansmiddel. De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 Verblijfwet, dewelke in casu geen toepassing sorteert. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. W 1982 -1983, 963.). Dat het middel bijgevolg ernstig is;

3.2. De verzoekende partij betoogt dat de Raad in een aantal recente arresten oordeelde dat er geen grondslag meer is in de Vreemdelingenwet om de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO) uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg. Zij wijst erop dat de wet van 4 mei 2016 artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wijzigde door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen. Zij stelt dat aangezien dit de basis vormde voor de uitsluiting van de IGO, die in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, de verwerende partij de IGO thans wel in aanmerking moet nemen als bestaansmiddel.

3.3. De verwerende partij heeft hierop geen enkel concreet verweer gevoerd. Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de verwerende partij geen nota met opmerkingen ingediend.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.(...)”

3.5. De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing op determinerende wijze is gestoeld op de vaststelling dat de Belgische referentiepersoon naast zijn rustpensioen en inkomen uit arbeid ook een maandelijkse IGO-uitkering ontvangt, zodat hij begunstigde is van een vorm van financiële ondersteuning of hulp die niet kan worden in rekening gebracht bij de toetsing van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat de uitsluiting van de IGO geen grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 (houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen), voorzag dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen.”*

Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”*, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het kan niet ernstig betwist worden dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, *Handboek Socialezekerheidsrecht*, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd.

Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *“(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)”* (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met artikel 18 van de voormelde wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, doch enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.”*

Uit het voorgaande volgt alleszins dat de uitsluiting van de IGO thans geen grondslag meer kan vinden in de term *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

De Raad wijst er voorts op dat in de parlementaire voorbereiding betreffende de voormelde wet van 4 mei 2016 geen enkel aanknopingspunt kan worden gevonden om te achterhalen wat de wil van de wetgever is geweest bij het weglaten van de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* in de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hiertoe kan dan ook nog steeds worden teruggegrepen naar de *ratio legis* van de wet van 8 juli 2011 die de oorspronkelijke bestaansmiddelenvereiste voor de gezinshereniging met een Belg heeft ingevoerd (RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963).

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde gesteld dat de IGO *“een niet-contributieve tegemoetkoming [betreft] die volledig wordt gefinancierd door de overheid”* zodat de IGO *“onder financiële ondersteuning of hulp [valt], dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken”* en zij dus niet mee in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De Raad stelt echter vast dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke opsomming bevat van inkomsten waarmee geen rekening kan worden gehouden. Het betreft de volgende inkomsten: *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.”* Van een algemene uitsluiting van alle niet-contributieve tegemoetkomingen of van alle vormen van financiële ondersteuning of hulp die volledig door de overheid worden gefinancierd en door de maatschappij/Belgische Staat/overheid worden verleend aan de personen die daar aanspraak op maken, is aldus geen sprake.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De opsomming in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd. Dat zulks ook de wil van de wetgever is geweest, blijkt tevens uit het feit dat de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft verklaard dat *“bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Aangezien de IGO niet expliciet wordt uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen en de gemachtigde in de bestreden beslissing ook niet duidelijk maakt onder welke van de, door artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, expliciet uitgesloten bestaansmiddelen de IGO dan wel zou vallen, faalt de motivering van de bestreden beslissing in rechte.

3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond.

3.7. De Raad wijst er voorts nog op dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster van één van de wetsvoorstellen die tot deze wet hebben geleid en van de amendementen nrs. 162 en 169, heeft zich met name meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het

volgende: *“Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing.”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: *“Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 189). Tenslotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: *“Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking.”* (Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65).

Het motief in de bestreden beslissing dat de IGO niet in aanmerking kan komen aangezien het een niet-contributieve tegemoetkoming betreft die volledig door de overheid wordt gefinancierd en die daarom onder de financiële ondersteuning of hulp valt die door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend, strookt aldus niet met de *ratio legis* van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Meer nog, het was reeds van bij de wet van 8 juli 2011 de bedoeling om het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, thans de IGO, uit humanitaire overwegingen wel in aanmerking te nemen (*zie mutatis mutandis*: RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

3.8. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het onderzochte middel behoeven daarom geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER